

TERMS AND CONDITIONS

a feltételek

fine
selection

DREAMLAND BILLIONAIRES
LAUREN ASHER

LAUREN ASHER

TERMS
AND
CONDITIONS
a feltételek

DREAMLAND BILLIONAIRES

2

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

ELSŐ FEJEZET

Iris

– **B**ŰN EGY ILYEN NAGY NAPON EGYEDÜL ÜNNEPELNI – szólít meg Cal, a legjobb barátom, aki egyben a főnököm öccse.

Zabolátlan, pizkosszőke haja és gyűrött öltönye ellenére sikerül magára vonnia a mellettünk elsorjázó pincérnők figyelmét. Lefordítom a telefonom, és mosolyt erőltetek az arcomra.

– Nem én készülök megházasodni.

– Nem – fürkészi az arcom. – De te vagy a mágus, aki összehozta a lehetlent.

– Annyira azért nem volt vészes.

– Most már tuti, hogy valami bajod van. Talán... bánt, hogy Dec-lan megnősül? – kérdezi a szokásosnál halkabban.

Felnevetek.

– Tessék? Dehogyl!

– Akkor mi a gond?

Lehorgasztom a fejem, mire néhány göndör tincs az arcomba hull. Lesimítom a ruhámon a nem létező ráncokat. Az élénk levendulalila szövet kihangsúlyozza a barna bőrömet, és sokkal vidámabbnak mutat, mint amilyen vagyok.

– Most jött meg az e-mail. Nem kaptam meg az állást.

– Basszus! Sajnálom. Tudom, milyen keményen dolgoztál azon a prezentáción.

Hónapokig küzdöttem a Kane Vállalat HR-osztályának szánt felvételi anyaggal, erre most visszautasították az áthelyezési kérelmemet. Jobban fáj a dolog, mint kéne. Bár kezdő HR-esként alulról indultam volna a számlátrán, volt egy ígéretes ötletem, amiben bőven lenne potenciál. A segítségével sok diszlexiás munkavállaló karrierje megláthatna. Ha esélyt kapnék, a tervemmel a vállalat új szintre léphetne.

Talán majd legközelebb.

– Úgy tűnik, ezt most nem nekem szánta az ég – mosolygok szomorkásan.

– Mekkora baromság!

– Jó, igaz – nevetek. – De legalább Declan nem tud róla. Mi lett volna, ha beavatom, és meg sem kapom a munkát? Életem végéig hallgathatnám.

– Ja, imád kárörvendezni.

– Én meg ezzel a partival hálálom meg neki – mutatok vigyorogva a gigantikus lufiárkádra.

Cal felvont szemöldökkel csodálja a neonfényben pompázó IAGENT MONDOTT! feliratot.

– Elegáns és visszafogott. Imádni fogja.

Bambira emlékeztető ártatlansággal rezegettem a szempilláimat.

– Én csak megszerveztem a partit, ahogy kérte. Talán tisztáznia kellett volna a részleteket.

– Nem szeretnék az ellenséged lenni.

– Ó, egész listám van arról, miket művelnék veled.

Cal viccesen megborzong.

– És hol a menyasszony?

– Declan találkozni akart vele a bejelentés előtt.

Cal szeme kikerekedik.

– Úristen, hogy engedhetted meg neki?

– Öhm... úgy, hogy még nem ismerik egymást.

– Pontosan! Éppen ezért volt olyan szörnyű ötlet!

Cal végigszántja dús, hullámos haját.

– Félsz, hogy a találkozás után a nő meggondolja magát?

– A bátyámat ismerve nem csodálkoznék.
– De hát aláírta a szerződést. Minden el van rendezve.
– Ha te monddod... – von vállat Cal.
– Jobb lesz, ha rájuk nézek – fordulok a lift felé, de Cal a karomba fonja a karját.
– Szó sem lehet róla. Ma szabadnapod van.
– De...
– Valószínűleg igazad van. Declan nem tenne kockára mindent valami hülyeséggel. Még ő is tudja, mikor kell visszafognia magát.
– Na jó, ez süket duma.
Cal felnevet.
– Gyere! Menjünk be, és várjuk meg Declant! Vicces lesz nézni, ahogy próbál nem utálni mindent és mindenkit. Szerintem azóta nem láttam vicsorgás nélkül ránézni valakire, hogy...
Elhallgat.
– Mióta?
Kerüli a tekintetem.
– Ezer éve. Lefogadom, hogy a farkáról már teljesen lekopott a bőr a sok rángatástól.
Nevetve vállon csapom.
– Ne már! A főnökömről beszélsz.
– Attól még igaz. Csoda, hogy az a bizonyos szerv még nem esett le a kemény igénybevételtől.
Kuncogok.
– *Callahan!* – dörren Declan hangja, aminek hallatán a kint álldogálók bemenekülnek a bálterembe.
– Van érzéke hozzá, hogy elüldözze az embereket – jegyzi meg Cal.
A szemében csillogó vidámság azonnal kihuny, amikor a bátyja roszszálló arccal megáll mellettünk. Hirtelen megfagy a levegő. Declan jeges tekintete még a globális felmelegedést is képes lenne visszafordítani. Hatalmas teste az egész előteret kitakarja. A mögötte világító spotlámpa sugara csak jobban kiemeli éles arccsontját, sötét szemét és karakteres állát. A szőke, kék szemű, napbarnított Cal mellett a bátyja az óceán legmélyebb bugyrait juttatja az ember eszébe: a hideg, sötét, rémisztő csöndet. Mintha egy szörny ólálkodna a közelben áldozatra

várva. Sötét hajától az arcára kövült grimaszon át minden arra készteni az embert, hogy messzire elkerülje.

Kivéve engem. Sokan talán azt hiszik, hogy csak a jó fizetés miatt vagyok hűséges hozzá, de ez nem igaz. Valójában kölcsönös tisztelet alakult ki közöttünk, ami kiállta az idő próbáját. A közös munka döcögösen indult, de a kitartásom megágyazott a jelenlegi jó viszonyunknak.

Valahogy összepasszolunk annak ellenére, hogy a világon semmiben sem hasonlítunk. Én fekete nő vagyok, ő fehér férfi. Én mosolygok, ő morog. Ő minden reggel korán kel, hogy eddzen, én viszont legfeljebb egy turmixért ugranék be a konditerembe. Nem is lehetnének különbözőbbek, mégis megoldjuk a közös munkát. Legalábbis *én* megteszem a magam részét.

A két fivér közé lépek.

– Declan! Mit keres itt? Máris kezdődik a bejelentés?

Declan az öccséről felém fordítja a tekintetét. A legtöbben összehúzzák magukat a pillantásától, de én csak jobban kiegyenesedem, és bátran a szemébe nézek, ahogy a nagymamámtól tanultam.

– Kiszállt.

Értetlenül pislogok.

– Ki szállt ki? Az esküvőszervező?

– Nem. A feleség, az a Belinda.

– Bethany kihátrált?!

Cal pimaszul néz a bátyjára. Declan le sem veszi rólam a tekintetét, miközben lebombázza a gondosan összerakott tervemet.

– Igen.

– Ez nem lehet igaz!

Nem hiszem el, hogy tönkretette többhavi kemény munkámat. Szinte lehetetlen feladat volt felhajtani egy nőt, aki hajlandó hozzámenni és gyereket szülni neki, hogy hozzájusson az örökségéhez és a vállalat vezéregazgatói posztjához.

Mindegy, mit hiszel. Ez nem változtat a tényeken.

– Nem szívesen jövök azzal, hogy én megmondtam... – szólal meg Cal.

– Az egész a te hibád – vádaskodik Declan.

– Francokat! – lendíti a kezét a levegőbe Cal. – Nem én tehetek róla, hogy a bátyám arca nagyobb, mint a töke.

Declan tarkón vágja az öccsét. Ügyet sem vetek a civakodásukra. Róni kezdem körülöttük a köröket, hátha eszembe jut valami.

– Le kellett volna lépned vele, amíg lehetett – issza ki Cal a poharát, majd lenyúlja az én félig megivott pezsgőmet is.

– Tapasztalatból beszélsz?

Cal orrllyuka kitágul, és a keze ökölbe szorul, de aztán mély lélegzetet véve kifújja a dühét. Felém fordul.

– Nagypa okkal tette azt a záradékot a végrendeletébe. Tudta, hogy Declan nem érett meg a vezérigazgatóságra, és azt remélte, a családi élet majd meglágyítja. Hogy is tudná inspirálni az embereit valaki, aki mindenkit próbál elpusztítani maga körül?

Declan állá megfeszül. Cal gúnyosan felvonja a szemöldökét.

– Te! – mutatok Calre. – Fejezd be ezt a gyerekes viselkedést, és segíts kitalálni valamit, amivel helyrehozhatjuk ezt a katasztrófát.

Declan már rám néz, amikor felé fordulok.

– Maga meg ne másokon töltse ki a dühét! A kudarcát csakis magának köszönheti. Calnek semmi köze hozzá.

A főnököm azzal az üres tekintettel mered rám, amit mindennél jobban gyűlölök. Cal gúnyosan felszusszan.

– Naná, hogy elszúrta. A legutóbbi szoftverfrissítése nem tartalmazta a normális emberi viselkedés alapszabályait.

– Mindketten reménytelenek – mormogom a bajszom alatt.

Előveszem a mobilom, és kikeresem Bethany számát. Kétszer megcsörren, majd hangpostára kapcsol. Újra megpróbálom, de ezúttal már egyenesen a hangpostára irányít.

– Basszus!

– Nem veszi fel? – érdeklődik Cal.

Van pofája mulatni a helyzetet!

– Mit művelt? – sziszegem Declannek.

A főnököm lecsippent egy láthatatlan porszemet a zakójáról, mint-ha a nap legunalmasabb beszélgetésében venne részt.

– A nő nem felelt meg a feladatára.

– És én mihez kezdjek ezzel? Odabent száz vendég várja az eljegyzését a titokzatos nővel. Elárulná, mit mondunk nekik?

Declan összeszűkült szemmel méreget, ahogy csipőre tett kézzel, dühösen meredek rá. Cal hangos szörcsögéssel jelzi, hogy ő is itt van.

– Engem is érdekelne, mit tervezel. Apánk odalesz a gyönyörtől, ha meghallja, hogy befuccsolt az eljegyzés.

Úristen! A fiúk apja ugyan nem olvasta a Declannek szóló levelet, amiben Brady Kane leírja az örökség feltételeit, de azért nem hülye. Elvégre sikeres üzletember. Ha megneszeli, hogy Declan eljegyzése csak kamu, már rohan is Brady ügyvédjéhez. És ha sikerül meggyőznie, Declan mindent elveszíthet.

Gondolkozz, Iris!

Újra próbálkozom Bethany-nél, hátha harmadszorra szerencsém lesz. A hangposta sípolása tisztán hallatszik a mobilból. Cal füttyent egyet, majd bombarobbanást idéző hangot hallat.

– Ez Declan jövője – vigyorog.

– Nem kéne valahol máshol lenned? – csattan fel a bátyja. – Mondjuk egy koszos csehóban?

– Miért fizessek az alkoholért, ha a te számládra is ihatok? – emeli a magasba Cal a pezsgőspoharát.

Igyekszem kiszűrni a hangokat magam körül, miközben latolgotom a lehetőségeimet.

Mit tegyek? Mondjak fel itt helyben?

Nem. Nem vagyok hajlandó most feladni. Nem, amikor már ilyen közel állok hozzá, hogy segítsek Declannek elérni a célját.

Felhívhatnám a kettes számú jelöltet, de őt Declan megríkatta...

– Tudod, Iris facér – szólal meg Cal ördögi vigyorral. – Simán beugorhatna, tekintve, hogy mindenkinél jobban ismer.

– Nem! – vágja rá Declan.

Várjunk csak! Dehogynem! *Én!*

Végül is mi tart vissza, hogy vállaljam a szerepet? Nincs se pasim, se más dolgom. Simán helyettesíthetném Bethanyt.

Csak mert megteheted, még nem biztos, hogy meg is kell tenned.

Jó, de ha nem én, akkor ki? Kifogytunk az időből és az arajelöltekből.

Éppen szóra nyitnám a szám, de megállít egy éles visítás. Tati az, Declan esküvőszervezője.

– Hát itt van! Már tűnődtem, hová tűnhetett a leendő vőlegény – visszhangzik Tati sipító hangja.

– Ilyet a moziban sem látni – issza ki Cal a poharamat, majd mosolyogva az asztalnak dől.

– Hol a rejtélyes menyasszony? – lengeti Tati a kapcsos tábláját, mint valami varázspálcát.

Áldom az eszem, amiért pont egy ilyen eshetőségre felkészülve nem fedtem fel Bethany kiletét.

Nem gondolhatod komolyan, hogy hozzámész. Nem vagy szerelmes belé. Nem is kell. Ez szerződés, nem szerelem.

Declan egy pillanat alatt kirángat a gondolataimból.

– Beatr...

– A neve Tati, drágám – nyomom a tenyerem a mellkasára.

A teste megmerevedik, ezért egy kicsit megpaskolom, jelezve, hogy viselkedjen természetesen. Declan sötét szemöldöke összerándul, és úgy néz le a kezemre, mint aki szíve szerint egyenként tépkedné le az ujjaimat.

– Mit csinálsz?

A hangja olyan kemény, hogy simán összezúzhatná a látszatot, amit éppen felépítetek.

– Megkíméllek attól, hogy be kelljen mutatnod, és elmagyaráznod a helyzetünket – mosolygok rá olyan édesen, amennyire csak az adott helyzetben lehetséges.

Tényleg ezt csinálsz, Iris? – szólal meg az okosabbik énem.

Nem látok más kiutat.

Házasságról beszélünk! Ebből nem lehet csak úgy kihátrálni, ha berezelsz.

Kizárok minden hangot, ami próbál lebeszélni a tervemről. Hiszen csak pár évről van szó az életemből.

Tényleg gyereket szülnél neki?!

Végül is mindig anya akartam lenni.

Igen. Öt év múlva!

Így a tervezettnél valamivel korábban vághatok bele az öt éves tervembe.

Lenyelem a gombócot a torkomban, és újra Tatira fókuszálok. Kilépek Declan merev testének árnyékából, és megfogom a kezét. A zakója anyagán át is látszik, ahogy az izmai összeugranak.

Remek. Ezen még dolgoznunk kell. Nem undorodhat ennyire az érintéstől.

– Tati, nem voltam teljesen őszinte önnel a telefonban.

– Ó! – halványul el a nő mosolya.

– Jobbnak láttam csupán Declan titkárnöjeként bemutatkozni a személyes találkozó előtt. Régóta dolgozom már a Kane Vállalatnak, és tudja, milyen gyorsan terjednek a pletykák.

Tati bólogatva a mellkasához szorítja a tábláját.

– Hogyne! Megértem.

– Félttem, hogy az emberek megszólhatnak, amiért a főnökömmel járok, de már nem rejtegethetjük tovább a kapcsolatunkat. Nem *akarjuk* rejtegetni.

Önkéntelenül is elcsuklik a hangom. Declan feszengése mindössze abban nyilvánul meg, hogy kétszer rám pislog. Még életemben nem láttam kettőt pislogni. Akkor sem, amikor egy két éven át húzódó meggyezés kútba esett, sőt, a nagypaja halálakor sem. Ez most kissé... nyugtalanító.

Összeszedem magam, és visszafordulok Tati felé.

– Készen állunk megtenni a következő lépést a közös jövőnk felé. Nincs okunk tovább titkolni a szerelmünket.

Cal két feltartott hüvelykujjat mutat nekem Tati háta mögött. *Oscar-díjas alakítás* – tátogja, majd a bátyjára vigyorogva két kézzel bemutat neki. Tati sugárzó arccal néz a kezünkre.

– Nahát! Ezek szerint ez az este több okból is különleges önöknek. A szeme a csupasz gyűrűsujjamra téved.

– Ja tényleg, a gyűrű! – ugrik a tekintetem Declan arcára.

Az álla rándulását csak a vak nem látja.

Bocs, főnök, de meg kell akadályoznom, hogy tönkretedd a jövődet. Lehet, hogy most nem tetszik a helyzet, de később hálás leszel.

Declan kirántja a kezét a szorításomból, és kihúzza a zsebéből egy csodás solitaire gyémánttal díszített platinagyűrűt.

Meglepődöm az elegáns ékszer láttán, mivel ez nem az a túlméretezett csúfság, amit én választottam az arajelőltnek. Lehet, hogy rosszat hozott el az ékszerésztől? Tudtam, hogy nem lenne szabad ilyen fontos feladatot rábíznom, de ragaszkodott hozzá, hogy ő intézze.

Tati kérdő tekintete kizökkent a gondolataimból.

– Megkértem Declant, hogy tartsa magánál, amíg méretre nem igazítják. Képzelve, lerepült az ujjamról, amikor a lánykérés után Declan nyakába ugrottam.

– Úristen! – hüledezik Tati.

Cal előrelép.

– Mondtam a bátyámnak, hogy rossz ötlet egy vihar kellős közepén megkérni a barátnője kezét, de ő nem tágított. Azt mondta, ez így lesz tökéletes, mert Iris imádja a viharokat.

– Még senkit nem láttam ilyen gyorsan letérdelni – kacsintok Tati-ra, aki kipirult arccal néz vissza rám.

Declan egyre dühösebb képet vág, amin csak nevetni tudok.

– Kis híján kiszakadt a Tom Ford nacija, ahogy azt a gyűrűt kergette. Még életemben nem láttam a bátyámat így pánikolni. Tiszta mázli, hogy megtalálta, mielőtt elnyelte volna a csatorna.

Cal átöleli Declan vállát, aki azonnal lerázza magáról.

– Felvették videóra? A vendégek imádnák! – áradozik Tati.

Felforrósodik a tarkóm.

– Nem. Az egész olyan hirtelen történt. De annyira romantikus volt...

Elakad a lélegzetem, ahogy az ördög megragadja a bal kezem. Libabőr fut végig rajtam. Végigsimítja az ujjam, miközben felhúzza rá a gyűrűt.

– Nahát, mégis passzol! – tapsikol Tati.

Ennél a nőnél két hangero létezik: hangos és fülsüketítő.

– Úgy tűnik, sikerült időt szakítania az igazíttatásra – pirulok el.

Declan húz egyet a gyűrűn, hogy ellenőrizze, majd újra zsebre vágja a kezét. Végigfuttatom az ujjam a gyémánton, aztán én is tesztelem a karikát. Nem mozdul. Megköszörülöm a torkom, és mosolyt erőltetek az arcomra.

– Azt hiszem, bajban vagyok.

Ezek szerint Bethany ujjá vékonyabb az enyémnél. Miért kell ma mindennek balul elsülnie?

– Ezt jól látja – suttogja Declan olyan halkán, hogy rajtunk kívül senki ne hallja.

A hangjától újabb libabőr hullám fut végig rajtam. Declan ellép melőlem, és megigazítja a zakóját. Mély lélegzetet veszek.

– Indulhat a műsor.

A műsor.

Ez csak egy színjáték, se több, se kevesebb. Az álházassággal megmenthetem a főnökömet attól, hogy elveszítsen mindent, amiért egész életében dolgozott. A gondolat újabb pánikhullámot indít el bennem, és ez most az előzőnél is durvább. Próbálok győzködni magam, hogy ez a házasság csak papíron létezik majd, de semmi sem csillapítja a heves szívverésemet.

Declan mintha megérezné a nyugtalanságomat. Ahogy a szemembe néz, a valóság elemi erővel vág fejbe, és minden másodperccel nehezebben veszem a levegőt.

Önként jelentkeztem, hogy segítsek Declannek – jóban, rosszban.

Amíg a halál el nem választ.

MÁSODIK FEJEZET

Declan

SZERETNÉK EGY PERCET NÉGYSZEMKÖZT BESZÉLNI a *menyasszonyommal*.

A szó smirgliként dörzsöli a nyelvem.

Iris rám néz, majd elkerekedett szemmel, segélykérően pillant Calre. A munkában jól jön, hogy a titkárnőm olvas a gondolataimban, de ez a képessége most inkább bosszantó, mint hasznos.

Cal szóra nyitja a száját, de a tekintetem láttán lassan hátrálni kezd.

– Bent találkozunk.

Sután szalutál Irisnak, és besétál a bálterembe. Az esküvőszervező az órájára néz.

– Öt perc múlva visszajövök magukért. Most már ne tűnjenek el! – kacsint, és a konyha felé veszi az irányt.

Kalapál a szívem. Három mély levegőt veszek, hogy lecsillapítsam.

Te mondtad neki, hogy találjon egy két X kromoszómával rendelkező, termékeny nőt. Csak magadat hibáztathatod.

Innen már nincs visszaút. Álmomban sem gondoltam volna, hogy Iris előzetes egyeztetés nélkül ilyesmire vetemedik. Rettenetes ötlet, és kockára teszi vele mindazt, amit az elmúlt években közösen felépítettünk.

Nyugalom!

Egy...

Kettő...

Teszek rá!

– Hogy képzelte ezt?!

Iris össze sem rezzen a hangomtól, bár a telt ajka keskeny vonallá préselődik a rosszallástól.

– Éppen megmentem, ha nem látná.

– Hát nem látom.

– Egyeztessek időpontot a szemészével? Úgy hallom, a korral romlik az ember látása.

Folyton poénkodik a köztünk levő tizenkét év korkülönbségen, de ezúttal sem vagyok vevő rá.

– Ne szórakozzon velem!

– Maga meg ne merjen így nézni rám!

Kezét csípőre vágja, mint egy harcos amazon. A szemem a sötét bőrén megcsillanó gyémántra téved.

– Ha nem ugrom be, egy teremnyi vendégnek kellett volna megmagyaráznia, miért nincs itt a jövődöbelije. Mit mondott volna nekik? Hogy elveszett a postán?

– Nem – csikorgatom a fogamat. – Noha per pillanat egy postán rendelt menyasszony is jobb megoldásnak tűnik.

Iris sötét szeme dühösen megvillan.

– Lásza be, hogy kifogyott az időből és a lehetőségekből.

– Nyilvánvalóan.

Amikor újra ránézek, mintha látnék valamit a szemében, de bármi is az, rögtön el is tűnik. Kissé felszegi az állát, miközben farkasszemet néz velem.

– Ettől most igazán különlegesnek érzem magam... – jelenti ki.

– A különleges az utolsó szó, amivel magát jellemezném.

Túlságosan semmitmondónak tűnik.

Iris halk nyögéssel a levegőbe lendíti a kezét.

– Nem is értem, hogy hihettem ezt jó ötletnek.

– Akkor már ketten vagyunk. Miért is csinálta?

– Mert kedvelem annyira, hogy megmentsem saját magától. De nyilván csak valami pillanatnyi elmezavar törhetett rám. Lesz miről beszélnem hétfőn a terapeutámmal.

Értetlenül pislogok.

– Ugye nem akarja bemesélni, hogy pusztá szívjósból jönne hozzám?

Iris kihúzza magát, és sötét szemöldöke összerándul.

– És ha igen?

– Ne játssza meg magát! Ilyesmi csak a Dreamland-filmekben létezik.

– Nem játszom meg magam, bár a reakciója láttán azt kívánom, bár meg se szólaltam volna.

Valami nem stimmel. Miért akar Iris hirtelen hozzám jönni azok után, hogy hónapokig kereste nekem az ideális feleséget?

Mert nem akarja, hogy mást vegyél el – szólal meg egy kis hang a fejemben.

De nem... Az nem lehet. *Vagy mégis?* Az megmagyarázná a kiszámíthatatlan viselkedését.

A tekintetét követve a gyűrűre esik a pillantásom. Iris lassan, sőt, szinte *áhítattal* futtatja végig az ujját a gyémánt kerek vonalán.

Basszus! A vonzalom egy dolog, a szerelem viszont olyan veszélyes játék, amiben eszem ágában sincs részt venni a közeljövőben.

Összeszorítom a fogam.

– Azért csinálja ezt, mert titokban szerelmes belém? – szalad ki a számon.

A szívem hevesen kalapál, mintha ki akarna szabadulni a bordáim ketrecéből. Sohasem merült fel bennem, hogy Iris bármit is érezhet irántam. Vagy száz okom volt rá, hogy ne is *akarjak* gondolni erre, de legfőképpen az, hogy ő a valaha volt legjobb titkárnőm. Egyszerűen nem veszíthetem el, főleg, mivel kulcsszerepet szántam neki a tervemben, amivel átveszem apám helyét a cégben.

A gyanúm Iris bosszantó nevetését hallva azonnal eloszlik. Az együtt töltött három év alatt egyszer sem láttam kizökkenni a nyugalmából. Ki gondolta volna, hogy elég egy gyűrű az ujjára, és máris megbolondul?

A titkárnőm kétrét görnyedve kacag, és közben megkapaszkodik a hozzá legközelebbi dologban: bennem. Minden izmom megfeszül, és mintha lángcsóvák égetnék végig a karomat. Mereven állok, mint a cövek, miközben Iris nevetése szép lassan asztmás zihálásba csap át. Megkönnyebbülés helyett letaglóz a reakciója. Görcsbe rándul a gyomrom. Ennyire röhejesnek találja a gondolatot, hogy szerelmes lehetne belém?

Soha senki nem fog szeretni.

Apám szavai a lehető legrosszabb pillanatban suhannak át az agyamon. Kiráz a hideg. Egyenként fejtem le magamról Iris ujjait.

– Talán valami baj van? – kérdezem.

– Elment az esze? Dehogy vagyok szerelmes magába!

Megint kitör belőle a nevetés. Minden lélegzétvételnél visszataszító zihálást hallat.

– Azért csinálom, mert barátok vagyunk.

– Sosem leszek a barátja.

Nem is akarok.

– Kamu – húzza el a száját. – Csak a barátok segítenek, amikor a másik beteg.

– Gőzöm sincs, miről beszél.

– Emlékszik, amikor gyomorrontásom volt?

Keresztbe fonom a karom.

– Még mindig nem vagyok meggyőződve róla, hogy tényleg az volt.

– Szóval emlékszik!

– Csak azért, mert egy egész takarítóbrigádot kellett felbérelnem, hogy eltüntessék a nyomait.

– Hát jó. És mi van azzal, amikor berúgott azon az üzleti úton, és én segítettem?

– Nem kértem segítséget.

– Persze, csak megbotlott a saját lábában, és megkért, hogy mutassam be az ikertestvéremnek.

A vodkát pont annyira bírom, mint az embereket – semennyire.

– Részegen sokkal kedvesebb. Könnyörgött, hogy dugjam ágyba, és énekeljek altatódalt.

– Na ez biztosan nem igaz. Tudom, hogy botfüle van.

Majdnem mosolyra húzódik a szám, de inkább grimaszba fordítom.
– Jó, hazudtam – lendíti a levegőbe a karját. – De megtettem volna, ha megkér. Mert a barátok segítenek egymásnak.

Vagyonokat fizetnék azért, hogy a *barát* szót kitöröljék a világ szótárából. Nekem nincsenek barátaim. Nincs szükségem rájuk, és én sem akarok senki barátja lenni. Főleg az övé nem.

A rekedtes nevetés köhögésbe fordul. Mielőtt megállíthatnám magam, felkapom az asztalról a kis retiküljét, és a kezébe nyomom.

– Csináljon valamit ezzel a rémes hanggal!

Iris megkeresi az inhalátorát.

– Aggódik az egészségem miatt?

– Kizárólag önös érdekből.

– Hát persze! Hová gondoltam? – mosolyog, majd szippant egyet a gyógyszerből.

– Jobb lesz, ha tisztázunk pár dolgot.

Iris összevont szemöldökkel néz rám, és szóra nyitja a száját, de belé fojtom a szót.

– Ha bármilyen kedvességet tapasztalt tőlem, az kizárólag a titkárnőm iránti tiszteletből fakadt. Nem vesztegetem az időmet értelmetlen barátságokra. Ha bármi ilyesmit képzelt bele a viszonyunkba, az a maga hibája, nem az enyém.

A legtöbb nőt megríkatja a nyers stílusom, de Iris csak vállat von.

– Elnézést, ha mertem feltételezni, hogy a megvetésen kívül más érzelemre is képes egy embertársával szemben. Biztosíthatom róla, hogy ilyesmi többet nem fordul elő.

– Nekem nincsenek érzelmeim. Csak az hajt, hogy elérjem a kitűzött célokat.

Iris felsóhajt.

– Vannak fontosabb dolgok az életben, mint tönkretenni az apját.

Ezt meg sem hallottam. Az órára nézve konstatoálom, hogy kifutunk az időből.

– Most rögtön le kell fektetnünk pár alapszabályt.

– Alapszabályt? – kerekedik el Iris szeme.

– Minden pillantás...

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

A szívem a fülemben dübörög. Iris lélegzete elakad, ahogy a kezembe fogom az arcát, és a hüvelykujjammal simogatni kezdem a puha bőrért, mintha a puszta érintéssel beleégethetném a jeletem.

– Minden érintés...

Behunyja a szemét. Minden sejtem azt kiabálja, hogy fogjam vissza magam. Ha távolságot akarok tartani tőle, nem lenne szabad így hozzáérem. Könnyen átléphetem a határvonalat. De a kókuszillatot belelegezve elvesztem a fejem, és a tudóm hevesen tiltakozik.

– Minden csók... csupán csak színjáték.

Ahogy az ajkam egy pillanatra a szája sarkához ér, mintha áramütés érne. Amikor elhúzódok, Iris szeme kipattan. A tekintetéből látom, milyen vihar dúl a fejében. Színlelt közönnyel zebre vágom a kezem, miközben a mellkasa fel-le ugrál minden szaggatott lélegzetvételnél.

– Ez... Én... Mi...

A beszéde éppolyan kusza, mint a gondolataim. Büszkének kéne lennem magamra, amiért ilyen hatással vagyok rá, de helyett lelomboz a látvány. Nem lenne szabad így reagálnia az érintésemre. Nem, ha igazat mondott, amikor állította, hogy csak barátként segít nekem.

Próbálom visszaszerezni az uralmat a helyzet fölött. Muszáj legalább látszólag valami falat húznom magam köré.

– Bármit megtennék az örökségemért. Ez lebegjen a szeme előtt, nehogy egy pillanatra is elfelejtse, hogy ez az egész csak egy játék nekem.

Iris szóra nyitja a száját, de ekkor felharsan mögöttünk egy éles hang, ami életem végéig kísérteni fog.

– Jól van, szerelmespár. A vendégek már tűkön ülve várják a leendő házásokat – visítja az esküvőszervező, és parancsnoki stílusban a bálterem ajtaja felé bökk a csíptető táblájával.

– Készen áll? – ragadja meg Iris a kezem.

A mosolya sokkal halványabb, mint amit korábban Calre villantott. Nem válaszolok, mert úgyis csak hazugságok jönnek ki a számon.